

Jesús Tibau, bloc TENS UN RACÓ DALT DEL MÓN, 24 de novembre de 2013

ELS NENS DEL SAC

Obrir un llibre no és un acte superflu; no ho hauria de ser. Deixar-nos portar per les paraules que ens ofereix pot ser un entreteniment, però, sobretot, una oportunitat per créixer, per reflexionar sobre tot allò que ens envolta i, per tant, sobre nosaltres mateixos. De tots els llibres que llegeixo, n'aprenc, en tots hi trobo alguna cosa que em fa millor, però pocs m'esgarrapen l'ànima a una velocitat i certesa com els reculls de contes de Damià Bardera. L'he descobert fa poc, i ja és un dels meus autors de capçalera. I els tres llibres que he llegit formen un tot indestriable, i per això els poso a la imatge tots junts: Fauna animal, Els homes del sac, i ara, *Els nens del sac*.

Utilitzant una eina tan vital i arrelada a les nostres emocions com la infantesa, Bardera ens deixa sense alè en poques línies, de 0 a 100 km/h sense adonar-nos gairebé de l'acceleració, amb un toc de vareta màgica que sovint no és subtil, sinó afilada, i cal tancar el llibre un moment, i mirar al buit uns segons o, millor encara, dins de la nostra pell, amb un dit entre les pàgines que llegíem perquè sabem que haurem de continuar.

Però millor que tasteu vosaltres mateixos el que explico, directament, sense embolcalls, ni disfresses, ni eufemismes, ni divagacions, en aquest parell de contes de l'últim recull que us convido a escoltar:

http://www.youtube.com/watch?v=7VVXvxPp_X8

http://www.youtube.com/watch?v=XakVSk_r_Uig